HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

האשה שהיא עושה פרק תשיעי נדה סא.

לאילו הן ראויות. לרחות ושמיהן טומאות דמכל מקום סד מנייהו נפיק: **מתני' חילוזה.** קרי להך דלגד דרך עליית המטה. פנימית לותה הפנימית לגמלא תחת תחת ממעלית ובריש קתני תחת תחת מהן כולן טומאות לפילו נגעלו תחת פנימית או חילוזה: **חימפי.** לחרו נגעלו תחת חילוזה פנימית טהורה בזמן שעלו דרך מרגלות המטה לגג עבדה פנימית על מקום מליאת הסס: **אבל עברו.** שלמתן דרך (ה) עלייה שהן דוסקות ועובדות על החילוזה כולן טומאות ולפי' פנימית דשמת כשעברה פנימית דרך סס גפל ממנה: **גל טמא.** שהיה סס כזית מן המת: **נשמוה.** קרקע בתולה ואס לא מלא גגל טהור: **גבי' מאי שנא ריש'.** דקתני לעיל נגעלו סס תחת תחת מהן כולן טומאות ולא מפליג בין נגעלו תחת תחת ממעלית נגעלו תחת פנימית או חילוזה: **מ"ר אמי ריש' משוולבות.** תכופות ודבוקות יחד שלכך לפילו נגעלו תחת תחת הפנימית חילוזה לספוקי נמי בחילוזה: **מאי שנא כדש דלא פליגיהו.** דמודים לתס לי להיכא דנגעלו שלמתן טהורות כולן טומאות: **וגבי.** לתס חלוקים עלי לאס כדש ולא מלא טהור ולעי"ג דמוחזק לן דהוי טומאה בחזקת מיניייהו: **לקרקע חלקה לספון.** לקרקע חלקה שלא נזרעה מעולם: **מקום טהומאה לח.** שנגלגו סס מים של סדין מתוך שהיה הטפר לך: **יוחנן בן קרח.** לתר לו לגדליה שמעתי שבא ישמעאל בן נתניה להרוג (ירמיה מ): **ביד גדליה.** משמע שע"י גדליה נהרגו: **מיתה ליה מיבעי.** ואמאי הרגתה ואסור להניל לתכס: **בני לחייה.** שבא משמחזאי ועזאל שני מלאכים שירדו לדור לעוס: **משמשו של אומו לדיק.** (ג) הוצרך הקב"ס להשיב שלא יירא ממנו: **עוג פלט מן המבול.** שברח לפ"י כלתמרינן במלחמ"ו: **שאכד בו רמס.** כגון שנכנס במיס או נגגל בדש בהמה ואין נודע מקום הנגוע טהור שלא שבעה בממנין: **ומבטלו.** לרש. ולתי דנקט הך בריישא שכל משום לתירי לעיל בגלים שאבדה בהם טומאה ואין ידוע מקומה:

בודקו

כאילו הן ראויות: **מתני'** (א)שלש נשים שהיו ישנות במטה אחת ונמצא דם תחת האמצעית כולן טמאות תחת הפנימית שתים הפנימיות טמאות והחיצונה טהורה תחת החיצונה שתים החיצונות טמאות והפנימית טהורה (ב)אימתי בזמן שעברו דרך מרגלות המטה אבל אם עברו דרך עליה כולן טמאות בדקה אחת מהן ונמצאת טהורה היא טהורה ושתים טמאות בדקו שתים ומצאו טהורות הן טהורות ושלישית טמאה שלשתן ומצאו טהורות כולן טמאות למה הדבר דומה [ג]לגל טמא שנתערב בין שני גלים טהורים (ג)ובדקו אחת מהן ומצאו טהור הוא טהור ושנים טמאים שנים ומצאו טהורין הם טהורין ושלישי טמא שלשתן ומצאו טהורין כולן טמאים דברי ר"מ שר"מ (ד)אומר כל דבר שהוא בחזקת טומאה לעולם הוא בטומאתו עד שיודע לך טומאה היכן היא וחכמים אומרים [ה]בודק עד שמגיע לסלע או לבתולה: **גבי'** מאי שנא רישא דלא מפליג ומאי שנא סיפא דקמפליג אמר רבי אמי [ה]במשולבות: בדקה אחת [וכו']: למה ליה למתני למה זה דומה הכי קאמר להו ר' מאיר לרבנן מ"ש בדם דלא פליגיתו ומ"ש בגל דפליגיתו ורבנן בשלמא התם אימא עורב נטלה אלא הכא האי דם מהיכא אתא תניא אמר ר"מ מעשה בשקמה של כפר סבא שהיו מחזיקין בה טומאה ובדקו ולא מצאו לימים נשבה בו הרוח ועקרתו ונמצא גולגולת של מת תחובה לו בעיקרו אמרו לו משם ראיה אימר לא בדקו כל צרכו תניא א"ר יוסי מעשה במערה של שיחין שהיו מחזיקין בה טומאה ובדקו עד שהגיעו לקרקע שהיתה חלקה כצפורן ולא מצאו לימים נכנסו בה פועלים מפני הגשמים ונתנו בקרדומותיהן ומצאו מכתשת מלאה עצמות (ו)אמרו לו משם ראיה אימר לא בדקו כל צרכו תניא אבא שאול אומר מעשה בסלע בית חורון שהיו מחזיקין בה טומאה ולא יכלו חכמים לבדוק מפני שהיתה מרובה והיה שם זקן אחד ורבי יהושע בן חנניא שמו אמר להן הביאו לי סדינים הביאו לו סדינים וישראן בבים ופרסן עליהם מקום טהרה יבש מקום טומאה לח ובדקו ומצאו בור גדול מלא עצמות תנא הוא הבור שמילא ישמעאל בן נתניה חללים דכתיב [ו]והבור אשר השליך שם ישמעאל את כל פגרי אנשים אשר הכה ביד גדליה וכי גדליה הרגן והלא ישמעאל הרגן אלא מתוך שהיה לו לחוש לעצת יוחנן בן קרח ולא חש מעלה עליו הכתוב כאילו הרגן אמר רבא האי לישנא בישא אע"פ דלקבולי לא מבעי (ז)מיחש ליה מבעי הנהו בני גלילא דנפק עלייהו קלא דקטול נפשא אתו לקמיה דרבי טרפון אמרו ליה לטמרינן מר אמר להו היכי נעביד אי לא אטמרינכו חזו יתייכו אטמרינכו הא אמור רבנן האי לישנא בישא אע"ג דלקבולי לא מבעי מיחש ליה מבעי זילו אתון טמרו נפשייכו [ז]ויאמר ה' אל משה אל תירא מכדי סיחון ועוג אחי הוו דאמור מר סיחון ועוג בני אחיה בר שמחזאי הוו מאי שנא מעוג דקמסתפי ומאי שנא מסיחון דלא קמסתפי א"ר יוחנן אר"ש בן יוחי מתשובתו של אותו צדיק אתה יודע מה היה בלבו אמר שמא תעמוד לו זכות של אברהם אבינו שנאמר [ח]ויבא הפליט ויגד לאברם העברי ואמר רבי יוחנן זה עוג שפלט מדור המבול תנו רבנן [ט]בגד שאבד בו כתם מעביר עליו שבעה סממנין ומבטלו רבי שמעון בן אלעזר אומר

בודקו

אמר רבי אמי (ח)[ריש"א] במשולבות. פ"ק ריסק דלק מפליג לייני במשולבות ומכופות זו לזו ולהכי ליכא לספוקי בכולהו ובהכנה ספריס לק גרסינן ריסק ומומר הכ"ל דיס לפרס דסיפא לייני במשולבות כלומר מכוונות כל אחת במקומה ולא היו מכופות ומעורבות זו בזו ובפירוש ר"ח כתוב דמשלבתי שלמופי שלמופרדות זו מזו: **מקום** טהרה לח. לסקריסס קלי לממן שהיה הקרקע קשה לא נגע מים שהסדינין ומקום הטומאה יבש ואיס ספריס דגרסינן ליפכא מקום טומאה לח ולקרקע קלי שהיה לח מחמת הסדינין שנגע לפי שהיה רך ותיכוח וכ"ג נדק רבי יוחנן בן זכלי כשקנן תורמוסי תרומה בעובדא דרבי שמעון בן יוחי בפסקת שבת (דף לד.): **אטמרינכו** הא אמור רבנן הא לישנא בישא

בו'. פי' בקונטרס ושמא הרגתה ולסור להסילקה ובשלמות דרך לחלישו) מפרש שמא הרגתה ולס לטמין לתכס תייבתה רלתי למלך ויהיו מיתה מיבעי ליה למיתה שיש לחוש שלמון הרע להמיתו לגזי זה שיזהר שלא יבא לו להפסד ולא לתכיס: **זה עוג שפלט מדור המבול.** תכי נמי נפלטו סימון מדור המבול כיון דלתי הוו גלא הך פליגו קיס ליה דהוס עוג ולא סימון מהתי טעמא גופיה כיון דלתיל ליה משה ועוד אמר (בפרק רבי אלעזר) (דף לד) שעוג מלאו לתכרסה תניו שהיה עומד בגרונות לתקן עוגות לפסח ועל שס זה נקרא עוג ומייתי ליה משוס דמחז כליענא ביצא דלתר במדרש) עוג אמר נגעו אלך ואומר לתברסה וילחס ויומות ואלא אכה אשתו אלא מפילו הכי היה ירא משה שמא תעמוד לו זכות תברסה: **מעביר** עליו שבעה סממנין. ות"ת ומה לריך להעביר עליו הלא כיון שאבד ואינו ניכר אינו מקפיד עליו ובטל ממילא דקתני ר' חייא לקמן (דף פב:) דס הגלה ולתי מעביר עליו ז' סממנין ומבטלו שכיון שהעביר עליו אזל ליה חזותא ואינו מקפיד עליו יותר א)אע"פ שניכר (ט) הלא נקפידא תניא שלמא ויש לומר דסכא קרי שפיר מקפיד עליו לאס אינו מוצאו עכשיו שמא ימלאנו פעם אחרת:

בודקו

ה) [כמדר המצנה גרים פ"ר יהודס], ג) [כמדר המצנה גרים ומדק תמדן], ג) [כמדים י, בכורות כה:, ד) [כמה כט: וש"ן], ה) [כמדים ק:], ו) [ל"ל תמר ד"ס כיון], ז) לג נמצא שם [אבל נמצא בזמנים קיג: ועיין מ"ש בקונ"ל דהכא וכן עוד בח"ל שכמה], ח) [לף פ' שלה סי' קכטן], ט) [לף פ' שלה דר"ח ופרקי דר"ח שלפני לג שלמתי שלא רק בב"ר פ' לך לך פ' מ"כ], ב) [בראשית רבה פ' מ"כ], ל) גי' מהר"ם שלמת,

תורה אור השלם

1. וְהַבּוֹר אֲשֶׁר הַשְׁלִיךְ שָׁם יִשְׁמָעֵאל אֵת כָּל פִּגְרֵי הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִכָּה בְיַד גְּדַלְיָהוּ הוּא אֲשֶׁר עָשָׂה הַמֶּלֶךְ אָסָא מִפְּנֵי בַּעְשָׁא מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֹתוֹ מָלֵא יִשְׁמָעֵאל בֶּן נְתַנְיָהוּ חֲלָלִים: ירמיהו מא ט

2. וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה אַל תִּירָא אֹתוֹ כִּי בְיָדְךָ נָתַתִּי אֹתוֹ וְאֶת כָּל עַמּוֹ וְאֶת אַרְצוֹ וְעָשִׂיתָ לוֹ כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחֶשְׁבּוֹן: במדבר כא לד

3. וַיָּבֹא הַפָּלִיט וַיַּגֶּד לְאַבְרָם הָעִבְרִי וְהוּא שֹׁכֵן בְּאֵלֹנֵי מַמְרֵא הָאֱמֹרִי אֲחִי אֶשְׁכֹּל וַאֲחִי עָנֵר וְהֵם בַּעֲלֵי בְּרִית אַבְרָם: בראשית יד יג

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה אבל וכו' לכך עליה שכן: (ב) ד"ה מתמונתו וכו' שהוצרך:

הגהות מהר"י לנדא

א) תוס' ד"ה מעביר וכו' לע"פ שניכר מלמע בקפידא מלי מילתא. ע"ל בנכורות דף כה ע"ב:

מוסף רש"י

לעולם הוא בטומאתו. לעוס הוא בחזקת טומאה, אס לא נמלא הקבר שנאבד בשדה, אף על פי שנמלא כל השדה בטומאתו הוא (בכורות כה:). **עד שמגיע לסלע.** דומלי מלוסו אלא עפר קרקע שנעשה קבר שקשה הוא, או לבתולה. עד שימלא קרקע קשה שלא היתה עבודה (שם) שלא זזה ממקומה לעולם, ואס לא מלא תולין ואומרים בא עורב ונטלה בא עכבר ונטלה (פסחים י.).

תוס' הרא"ש

רישא במשולבות. ר"ס שאין כתוב רישא אלא במשולבות גרידא. ויש לפרש סיפא במשולבו' ומכוונו' כל אחת (כמקוה) במקומה ולא דחקו זה את זה. ור"ח פי' סיפא דמשלחפי שלחופי פי' שמופרדות זו מזו: **מקום** טומאה נגוב מקום טהרה לח. פירוש במקום הטומאה היתה הקרקע חפור ונכנס בו לחלוחית המים ונתגבב הסדין ובמקום טהרה שלא חפרו שם הקרקע היה קשה ולא נבלע המים ונשאר הסדין לח. וי"ס דגרסי מקום טומאה לח ונגוב וקאי לח ונגוב אקרקע ולא אסדין: **אימטרינכו** הא אמור רבנן האי לישנא בישא איבעי ליה למיחש. פרש"י ושמא הרגתה ואסור להניל אתכס. ותימה הוא לומר כן שאם יצא קול על האדם שחטא שבשביל זה אסור להניל נפשו. ונראה דברי רב אחאי שפ' בשאלתות אם הרגתה חייבתס ראשי למלך שהתרה מלקבל רוצחים. ובענין זה דוקא לי לחוש לליישנא בישא היכא שיכול לבא לידי היזק לו או לאחרים אם לא יחוש לו וכגון ההוא דגדליה בן אחיקם אבל בענין אחר אסור אפי' לחוש ללשון הרע ולהאמינו כלל וכלל: **זה עוג שפלט מדור המבול.** ה"ס שיתון פלט מדור המבול כיון דאתי הוו אלא דקים להו דקרא דויבא הפליט בעוג מיירי ובמדרש יש דבאותה שנה מצא אברהם שהיה עושה עוגות לפסח ועל שם כך נקרא עוג. ותימה מאי שייך לאיתויי הכא ור"ל משום דאיירי בלישנא בישא שיש לחוש וכן עוג כוון לרעה מה שהגיד לאברהם שנשבה לוט כי אמר בלבו אלך ואגיד לאברהם וילחם עם המלכים ויהרגוהו ואשא שרה אשתו וא"ה ירא משה שמא תעמוד לו זכות של אברהם: **בגד** שאבד בו כתם מעביר עליו ז' סממנין ומבטלו. וא"ת אמאי צריך לבטלו הא קתני ר' חייא לקמן דם נדה מעביר עליו ז' סממנין ומבטלו אע"ג דאכתי ניכר הדם קצת טהור כיון שאינו מקפיד עליו דבקפידא תליא מילתא דאמרינן לקמן ס"ש הכא שאינו רואהו ואינו מקפיד עליו ור"ל דנהי שאינו מקפיד עכשיו ימצאנו לאחר זמן ויקפיד עליו הילכך צריך לבטלו בז' סממנין: **בודקו** שכונות שכונות.

ט) תסר כאן ור"ל מכלל דמעבדעא ס"פ נאלו נוגע בהן מותר והטעם משום דמרבעא קשה ניותר מאל כריס וכתמות כיון סס וכו'. וכ"ה בדבני רבינו בפי' לממ כלאים פ"ט מ"ס ע"ש.

תוס' הרא"ש (המשך)

ויעיין יפה יפה אם יוכל להכירו ולמוצאו ואם בדקו ולא מצאו אמרינן דמסתמא נפל הכתם מן הבגד. ותימה לר' מאיר דאמר לעיל כל דבר שהוא בחזקת טומאה לעולם הוא בחזקת טומאה עד שתודיע הטומאה א"כ מה תועיל בדיקה זו וי"ל דהתם שאני דהאי דם מהיכא אתי אי לא מהני נשי אבל הכתם אימור נתכבס ולאו אדעתיה אע"ג דר' מאיר לית ליה האי טעמא גבי טומאת מת הכא מודה דבבדיקה סגי דאפשר להיות שנפל הכתם או שנתכבס ואינה זכורה: **בודקו** בחמה. ודוקא קרי דסמיך ועב אבל דם דקליש אינו ניכר בחמה: **בגד** שאבד בו כלאים. ותימה למה לא יבטל דבר מועט שנתערב בו ואין מקומו ניכר בכל הבגד דהא אמרינן בשילהי תמורה דצמר בכור ושער נזיר שארגו בבגד שבטל אי לאו דעבד מינה כעין ציפחתא שארג צורת צפור מן השער דחשיב ולא בטיל וי"ל דלא שייך ביטול ברוב אלא איסור שנתערב בהיתר אבל היתר שנתערב בהיתר וע"י תערובת זה נאסר לא שייך ביטול ברוב (אלא איסור שנתערב) דאין כאן אלא חתיכה של איסור דאפי' אם אורך הבגד אלף אמה ויש בו חוט של כלאים מצד אחד כולו אסור שכל הבגד נקרא שעטנז. והא דבעינן נתינת טעם בבשר בחלב כמו בשאר איסורין אע"ג דהוי היתר בהיתר ולא שייך בו ביטול כיון שע"י תערובת זה נאסר שאני התם דדרך בישול אסרה תורה ולא מיקרי בשר בחלב בלא נתינת טעם: **ולא** יעשנו מרדעת לחמור. ודוקא שאבד בו כלאים דחיישינן שמא יקח חתיכה ממנה ויתפרנה בבגדו או שמא יעלה עליו המרדעת עצמה אבל ודאי כלאים מותר לעשות מרדעת כדתנן בפ' בתרא דכלאים מרדעת החמור ותכריכי המת אין בה משום כלאים ודוקא לישב עליו אבל בהעלייה אסור כדתנן ולא יעלנה על כתפו אפי' להניח עליה את הזבל וטעמא משום דלהציעו אינו אסור אלא מדרבנן כדאמרינן בספ"ק דביצה לא יעלה עליך אבל אתה מותר להציע תחתיך אבל א"א אסור לעשות כן שמא תיכרך עליו נימא ובמרדעת שהוא קשה ולוכא למיחש שמא תיכרך עליו נימא לא גזור והיינו טעמא נמי דתנן התם הכרים והכסתות אין בהן משום כלאים ובלבד שלא יהא בשרו נוגע בהם. וכן נמי במרדעת בעינן שלא יהא בשרו נוגע בהן. וע"ל מדקתני בכרים ובלבד שלא יהא בשרו נוגע בהם ובמרדעת לא קתני הכי מכלל דבמרדעת ט) [ר"ן הן כדמוכח בזבחים פרק דם חטאת דאמרינן התם הא כרים וכסתות דרכין ניעהו ותנן התיה שלא יעור כו' הילכך בעינן שלא יהא נוגע בשרו בהם שלא תיכרך עליו נימא: **אבל** עושין ממנו תכריכין למת. וה"ה בלא אבד אלא רבותא נקט דאבד שרי ולא גזרינן שמא ילבשם לפי שהם אסורים בהנאה וכ"ש בכלאים ידועים דשרי כדתנן במס' כלאים. ותימה ואמאי לא מיתסר משום לועג לרש דאפי' ציצית כמו בן רמינן להו בהיהא שעתא כדאמרינן במנחות פ' התכלת אמר שמואל כלי קופסא חייבין בציצית ומודה שמואל בזוקן שעשאה לכבודו שפטורה מן הציצית וההיא אע"ג דר' מאיר לית ליה כדאמרינן מכורי כסות מוכרין לכותי ול"נ דא"כ בחי נמי כה"ג מיפסר בציצית כיון שאינו נהנה דלא קרינן ביה כסותך אשר תכסה בה ומוכרי כסות אינן חייבין לעשות בהן ציצית. ור"ת תירץ דשאני ציצית שהיא מצוה חשובה ושקולה כנגד כל המצות כדדרשינן במנחות ותוכרתם את כל מצותי וגם ציצית וה' קשרים עולין למנין תרי"ג מצות להכי איכא לועג לרש. וי"מ דההיא שעתא ודאי רמינן ליה פי' בההיא שעתא כשנותנין אותו במיטה דאיכא לועג לרש משום דנושאי המטה יש להם ציצית בבגדיהם ולדידיה ליה ליה אבל בקבר אין צריך לשום ציצית בבגדו ותכריכי המת של כלאים נמי מלביישין אותו כשמשימין אותו בקבר ולילכה השתא לועג לרש. ומה שנהגו להסיר הציצית מטליתות של מתים אין להביא ראיה מההיא דברכות דא"ר